

זוית של פרוור

הבית קטן. מה יתן לנו? אין לו —
אין לו כלום. דלתותיו מזמרות רק עד Fa.
לדת המזנון בעינייה האלו
אותי עד צנאר שטפה.

בקרונות אפלים בא הלילה העירה,
קרקס מתנודד, מרפט ונרפה,
עם פלביז, עם ריחות העטרן והבירה,
עם בדיחות מוקניני הידועות בעל פה.

ונוטה אהלים וצובט מנדולינות
ומשליך פנסים על כפר אנושה
וחולה מחדש את אשר כבר חלינו,
את אשר נתיגע ונגן ונשף.

שוב תזמורת בברק שמלותיה פורחת
ומפשל וצוחק צנארה הנרגם —
מזוית לחוצה ובדידות מרוחת,
מפגישה בסמטא, מגפנוף של מטפחת,
עשויות שמחותיו של פרוור העולם.

פה שמים של אופרה קמו מגד,
פה האור הכאב של הבדיל והפח,
פה אקציה פה, צעירה וצוחקת,
יוצאת לראיון כמשרתת חוגגת
והוממת בבושם את כל המטבח.

פה יושב גם אתה וחושב — לו ספרתי
איך לילה נושא אל השער פורץ,
כובש את ראשו בשמלות לונפנקים,
נדרס בדהיבת קרוסלות העץ —

ובמשמרת שחורה,

על חומות,

מגבה,

מהלכים שעוני המגדל הזקנים,

הלך בשורה

וצלצל

וצלע,

חלדי פגיונות וכבדי מגינים.

והבית קטן. בו רק את. יותר אין לו —
עמודיו הכושלים עוד זוכרים רק את שמה,
לאורן הפחול של עיניך האלו
הוא, עם כל צרצרו, אל המות הולך.

ורוצה עוד אותך על ברפים לקחת
ולבנות על ראשך מתוגה וטפשות...
את מזמנת לבא בחלום אלי ככה,
בתסקת הזו, בפנור הפשוט.

שוב הקיץ עלי יסתער ויגמיע,

שוב הרחוב הטובע יתפוס בידי,

יתחנן שאגיד לו איפה את ומי את,

כי אסור שאשמור אותך לי לבדי.

את שמעתי, לך ספרו, איך קשר בא פרוע,

מאבק ומבהל בלי לדעת ממה,

ומכבה אורותיו, שזרים לא יראוהו,

ובוכה על צנאר תחנה שוממה.